

1876?

[Karl Falck Warnerfall]

Hvorledes det gik

Lars Husmand

paa

Christians Marken.

Monolog med Sang.

[Chra 1876?]

V box 33:966

Jej hadde laget me' te' aa reise in' te' Christians Marken for aa selle Gampen te' Hosbon, som hadde faat Kvaersilla — ja Gampen da, skjønner dere —, men de' var inte en einaste ta dom Dyr lægera herinne goffer te' aa skjønne, saa Gampen var like go' aa dyr for de'. Men de' var naa inte om Gampen jej skulle fortælle. — Da jej saa gik in te Per Svensen, Svogern min, som dom vel kjenner som den største Sköjerfantan paa Romerike, for aa si' et pynteli' Farvel, saa sier'n: „Lars,“ sier'n, „Du har stöt vært et stort Svin!“ sier'n. „Aa inte mere en Folk flest,“ sier jej. „Men,“ sier'n, „Du faar nok ta' Dej iakt, aassen Du bærer Dej paa Marken naa,“ sier'n. „For dom har faat en ny Lov, som atte kalles Polletivetækt, om atte den, som atte Kongstabilen sjønner er full paa Gata, skal multe.“ — „Aa nei da,“ sa' jej. „Aassen ska' de' gaa dom stakkars Brænnevinshandlera da da?“ sa' jej. „Aa dom faar ha' Losji for honnette Personer ve' sia,“ sier'n Per, for han veit naa alti en Krokvei paa Alting han. — „Aa nei, aa nei, atte de' skulle bli't saa laakt me' Christians Marken!“ sier jej. „I gamle Da'r var de' nok ansles?“ sier jej. „Ja, i gamle Da'r,“ sier'n Per; „huf, jej kan mest komme paa Graaten, naar jej tænker paa de,“ sier'n.

Mel.: Underligt i Verden og paa Moss.
Christians Marken i den gamle Ti'!
Huf for Morro, men de' er forbi.
Til aa ture hadde frit vi Lov,
Om vi saa paa nakne Gata sov;
Kom en Vægter bare go' aa full,
Over os han tulla tul i tul,
Først vi slos, aa saa vi jik te' :/: Ro :/
:/: Broderli' paa Gata begge To. :/:

Mit paa Tørje sto' der et Palas,
Hvor dom skjænkte Brænvin Glas paa Glas
Gratis mest, for dom, som støt reiv i,
De' var Christians snille Polleti.

Saa ei Honningkake te' hver Pöt
Aa et Pun av beste Markensgot.
Aa naar saa de' lakka seint paa :/: Kvæl, :/
:/: Penger vant vi grust i Lirespel. :/:

„Aa den, som atte hadde vært saa lökkeli, aassaa faa leve i ei slik Ti,“ sa' jej. „De' er nok inte for ingenting, hu gamle Marte Signekjærring si'er, atte Værras Enne er nær, naar som atte Alting bli'r saa forandra,“ si'er jej. — „Ja, Du kan vel si' forandra,“ sier'n Per.

Naa te' Dars en fæl Kongstabelslask
Strax er rede te' aa ji' Dei Bask.
Naar me' Lua paa Du gaar forbi,
Strax han roper: „Hels paa Polleti.“
Hvissom inte straks Du er paa Knæ,
Skal paa arti Spel Du nok faa se,
In paa Raastua Du blir lo'/:sjert, :/
:/: Næste Da'n me' Juling dimittert. :/:

„Naa te' Dars kan jo inte sjöl en ta Statens höieste Embesmen gaa i Fre' paa Gata, hvissom dom av Naturen har for Vane aa slaa Knæa overkors,“ sier'n Per. — Naa, jej meinte, jej vel skulle klare mej. — Naa veit dom, aassen de' gaar, naar'n kommer te' Marken, atte'n alti træffer Sjylfolk aa Kjenninger fra Bygda. Aa derfor saa bar de' naa nat'livis slik te, atte han Per aa jej aa et Par Andre blei sittenes aa drikke saa smaat borti Vika om Kvællen da, sjønner dere. Jej var saa forsikti som rimeli kunne forlanges. For jej tok aldri en Dram uten aa senne en hal Bejer etter, for aa spe' op da, sjønner dere. Men jej sat aa flurte, aassen de' skulle gaa dom Andre, naar dom kom ut.

Da vi kom paa Gata, veit jeg vel,
Jej saa ædru var som no'en Kvæl.
Men di andre, naa Du søte Mas,
Aa dom sjangla, de' var fært te' Bas.
Kjærketaarne sjöl de' rugga jus,
Som de' hadde faat en vældi' Rus.
Ein Kongstabel, som saa ut som :/: To, :/
:/: Snart paa Beina, snart paa Hue sto'. :/:

Men Omfeladels, sa'e Mannen, han dængte et fremmet Kvinfolk aa trudde, de' var Kjærringa has, de' var nok inte di Andre, men mej, som de' skulle gaa ut over. Jej har naa alti' Lökka me' mej. — Kommer inte han Kongstabelslasken, som snart var

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60

0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60

ein aa snart var to, sjanglenes bort te' mej aa knotet de' beste, han kunne, for 'n maatte jöre sej saa stö i Maale', som muli' var for slikt et fult Svin, aassaa sier'n: „Den, som paa offentlig Gade ved sin Adfærd giver tilkjende, at han er synlig beruset, skal paa Stasjon,“ sier'n.

Jej blei saa alteret over dettne, atte jej inte heller var ganske stö i Maale', da jej ba'en aa la' være me' slikt Fanteri. Vill'en endeli' ha' no'en paa Stasjon, saa kun'en arrestere sej sjöl aa Fölle' mit, sa'e jej, men la' en stakkars ædru Husman gaa sin frederlie Gang. Nei, han blei ve' Sit, han. Da falt de' mej no'e in, aa jej blei saa imarri ræd, atte jej stupte overenne i Gata. De' skulle vel inte være paa Værras siste Enne aa være Jorsjælv. Men de' var de' naa venteli' inte, for da jej næste Da'en vaagna paa Stasjon, sto' Alting beint igjen. Den eineste Ulempe, jej hadde, var lit Huepine aassaa to Dalers Mult for Usjyldihet. — Ja, la' mej naa se, atte de' inte gaar Dere like ens!

PROFESSOR BILLS.

Da vi kom paa Gata, var jeg vel...
Men di ande, som du er...
Aa kom sig, det var det...
Kjærlighets...
Som det hadde...
Ein...
A snart...
Men...
folk...
men...
me' mej — Kommer...